

Arrest

nr. 208 659 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tazjiek en bent u afkomstig uit Kosh Ghombad, een gehucht van het dorp Nahre Shahi, gelegen in het district Behsud in de provincie Nangarhar. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Op 15 juli 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde geboren te zijn op 31 december 1994 en dus nog minderjarig te zijn. U stelde dat u op 5 juni 2011 Afghanistan verliet. In het kader van uw asielaanvraag stelde u dat u vrijwilliger was voor de Afghaanse Rode Halve Maan. U verzorgde gekwetsten bij voetbalwedstrijden en was zelf actief in de voetbalploeg van de Halve

Maan. Daarnaast deelde u hulppakketten uit aan de slachtoffers van overstromingen in Nangarhar. Ten slotte had u het plan opgevat om Engelse les aan de kinderen in uw dorp te geven. U verklaarde tevens dat uw vader verantwoordelijk was voor het vervoer bij de Nederlandse hulporganisatie Health Net TPO. Omwille van uw activiteiten en deze van uw vader kregen jullie problemen met de taliban. Deze groepering stuurde uw vader een dreigbrief waarin geëist werd dat uw vader zijn activiteiten voor de buitenlandse organisatie en u uw activiteiten voor de Rode Halve Maan zouden staken. Verder eiste de taliban dat u uw plan om de kinderen in uw geboortedorp een Engelse taal cursus aan te bieden zou opbergen. U verklaarde voor uw leven te vrezen in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. U legde volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: een identiteitsdocument (taskara), een certificaat van een opleiding eerste zorgen Rode Halve Maan, een foto van de voetbalploeg van de Rode Halve Maan, een badge van de Rode Halve Maan, een toegangsbadge van Health Net, toebehorend aan uw vader, de arbeidsovereenkomst van uw vader met Health Net en de briefomslag waarin deze documenten verstuurd werden.

Op 22 juni 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Er heeft zich echter een nieuw element gemanifesteerd. Uit informatie van de lokale politie van Heerlen blijkt dat u op 5 oktober 2016 gecontroleerd werd op de luchthaven van Düsseldorf vertrekkende naar Kabul.

U werd uitgenodigd voor gehoor op het CGVS op 10 mei 2017 om de geldigheid van uw beschermingsstatus te onderzoeken. U legde tijdens het gehoor volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van een Belgisch reisdocument, een bundel documenten betreffende de medische problemen van uw broer en documenten betreffende uw medische problemen. Na het gehoor legt uw advocaat nog kopies van alle pagina's van uw reisdocument neer.

U werd opnieuw opgeroepen voor een gehoor op het CGVS op 21 september 2017. Tijdens uw tweede gehoor legde u nog originele documenten betreffende de psychologische problemen van uw broer en een document ter staving van uw verblijf in een hotel in Kaboel neer.

B. Motivering

U werd op 22 juni 2012 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier blijkt dat u terugkeerde naar Afghanistan op 5 oktober 2016. U verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat u gedurende 46 dagen in Afghanistan verbleef (cgvs 10.05.2017, p.5). De vaststelling dat uw persoonlijke gedrag erop wijst dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest, om welke reden dan ook, volstaat om op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Per aangetekend schrijven van 20 april 2017 werd u uitgenodigd voor gehoor op het CGVS op 10 mei 2017 om de geldigheid van uw beschermingsstatus te onderzoeken. U legde tijdens het eerste gehoor volgende documenten neer: een Belgisch verblijfsdocument, een kopie van de eerste pagina van een Belgisch reisdocument, een bundel documenten betreffende de medische problemen van uw broer en documenten betreffende uw medische problemen. Na het gehoor legt uw advocaat nog kopies van alle pagina's van uw reisdocument neer. U werd opnieuw opgeroepen voor een gehoor op het CGVS op 21 september 2017. Tijdens uw tweede gehoor legde u nog originele documenten betreffende de psychologische problemen van uw broer en een document ter staving van uw verblijf in een hotel in Kaboel neer. Beide oproepingsbrieven werden aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U verklaart dat u naar Afghanistan terugkeerde vanwege de psychologische problemen die uw jongere broer daar kent. Uw schoonbroer contacteerde u verschillende malen om u op de hoogte te brengen van zijn toestand. De artsen die hem behandelden in Jalalabad raadden een opname in Kaboel aan. Uw broer werd daarop naar het Ali Abad hospitaal in Kaboel gebracht. Daarnaast stelt u zelf ook stress en medische problemen te kennen. Vanwege de problemen van uw broer en uw persoonlijke medische problemen in België wenste u uw broer in Afghanistan te bezoeken (cgvs 10.05.2017, p.2-3 en 5). U verklaart dat u gedurende 46 dagen in Afghanistan verbleef (cgvs 10.05.2017, p.5). U stelt dat u in een hotel in Kaboel verbleef en enkel buitenkwam om uw broer in het hospitaal te bezoeken (cgvs 10.05.2017, p.5-6).

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens de controle op de luchthaven van Düsseldorf op 5 oktober 2016 verklaarde dat u verloofd bent en naar Afghanistan terugkeerde om te huwen. Tijdens uw gehoor voor het CGVS ontkent u dan weer dat u ooit verloofd was of heden verloofd bent. U stelt verder nooit aan de politie te Düsseldorf te hebben verklaard dat u verloofd bent. U verklaart tevens dat de politie in Duitsland u geen vragen stelde over de reden van uw terugkeer naar Afghanistan en dat u hen hierover niets vertelde. U stelt zelfs nooit met hen te hebben gesproken. Wanneer het CGVS u confronteert met de bevindingen in het proces-verbaal opgesteld door de Duitse politiediensten waarin gesteld wordt dat u terugkeerde om te huwen stelt u dergelijke verklaringen nooit te hebben afgelegd. U beweert dat een andere Afghaanse passagier, die voor u vertaalde, in Afghanistan ging huwen. U vermoedt dat deze andere Afghaanse passagier de politiebeambten over zijn nakend huwelijk vertelde en dat de agenten zijn verklaringen verkeerdelijk in het proces-verbaal noteerden dat op uw naam werd opgemaakt (cgvs 10.05.2017, p.7-10). Aan de blote bewering dat u geen enkele verklaring betreffende de motieven van uw reis naar Afghanistan aflegde aan de Duitse politiediensten en dat zij onjuiste verklaringen in uw mond hebben gelegd kan geen enkel geloof worden gehecht. Uit de neerslag van het bij het administratief dossier gevoegde proces-verbaal op uw naam opgemaakt door de Duitse politiediensten blijkt duidelijk dat u verklaarde verloofd te zijn en terug naar Afghanistan keerde om daar te huwen. Uit dit verslag valt allerm minst op te maken dat de Duitse politiediensten een proces-verbaal opmaakten op uw naam zonder u aan te spreken en in plaats daarvan de verklaringen van een medepassagier gebruikten. Aan uw bewering tijdens het gehoor voor het CGVS dat u naar uw land van herkomst terugkeerde om uw zieke broer te bezoeken kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht. Uw overige verklaringen betreffende de reden van uw terugkeer naar Afghanistan en uw verblijf daar overtuigen evenmin. Zo stelt u bij aanvang van uw eerste gehoor voor het CGVS dat uw broer de afgelopen drie of vier jaar behandeld werd vanwege zijn problemen (cgvs 10.05.2017, p.2-3). Op het einde van dit gehoor verklaart u dan weer dat de problemen van uw broer een aanvang namen in de derde of vierde maand van het jaar 2015, slechts twee jaar en één maand voor uw gehoor (cgvs 10.05.2017, p.11). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS bent u opnieuw veel minder precies wat betreft de periode waarin uw broer psychologische problemen ontwikkelde en stelt u dat u hiervan op de hoogte gebracht werd in 2014 of 2015 (cgvs 21.09.2017, p.2-3). Verder stelt u dat uw broer behandeld werd in een hospitaal in Jalalabad, maar dat de aan dat hospitaal verbonden dokters hem uitbehandeld achtten (cgvs 10.05.2017, p.5). Wanneer het CGVS informeert in welk hospitaal in Jalalabad uw broer behandeld werd blijkt u echter niet te weten in welk ziekenhuis uw broer behandeld werd. Ook uw verklaringen betreffende de beweerde hospitalisatie van uw broer in Kaboel overtuigen niet. Hoewel u verklaart gedurende 46 dagen in Kaboel te hebben verbleven waarbij uw broer gedurende twee periodes opgenomen werd in het Ali Abad hospitaal vanwege zijn psychische problemen blijkt u niet te kunnen vertellen op welke verdieping de psychiatrische afdeling van dit ziekenhuis gelegen is (cgvs 10.05.2017, p.6-7).

Rekening houdend met uw bewering dat de psychische toestand van uw broer u deed besluiten terug te keren naar Afghanistan, het land waarover u in 2011 verklaarde dat u het verliet omdat u voor uw leven vreesde, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u zich voorafgaand aan uw reis en tijdens uw verblijf in Afghanistan uitvoerig informeerde betreffende zijn problemen en de behandeling. De vaststelling dat uw kennis hieromtrent uitermate beperkt is ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw bewering betreffende de psychische problemen van uw broer en bijgevolg ook uw bewering dat u naar Afghanistan terugkeerde om hem te bezoeken.

Bovenstaande vaststellingen doen sterk vermoeden dat u om een heel andere reden naar Afghanistan bent teruggekeerd. Wat u in Afghanistan deed, wie u daar ontmoette en welke band u dan wel met Kaboel heeft, maakt u gezien uw ongeloofwaardige verklaringen niet duidelijk.

Wat betreft uw problemen die nog steeds actueel zouden zijn (cgvs 10.05.2017, p.10), dient te worden opgemerkt dat uw beweerde vrees voor de Taliban u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus op 22 juni 2012 immers terug naar uw land van herkomst, minstens van 5 oktober 2016 tot 21 november 2016. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Te meer daar u geen zicht biedt waar en onder welke omstandigheden u in Afghanistan heeft verbleven. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asieliinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande conclusie te wijzigen. Uw Belgische verblijfsdocument en uw Belgisch reisdocument bevestigen uw identiteit. Dit element wordt in

deze beslissing niet ter discussie gesteld. Aangaande de documenten ter staving van de psychologische problemen van uw broer in Afghanistan en zijn behandeling in Pakistan en Afghanistan dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de medische situatie van uw broer aan de basis van uw terugkeer naar Afghanistan lag. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013 en COI Focus "Pakistan - Corruptie en documentenfraude" van 5 augustus 2016) blijkt dat zowel in Afghanistan als Pakistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Wat betreft het document opgemaakt in België betreffende uw medische problemen, u zou lijden aan jeuk aan uw been, dient te worden vastgesteld dat uit dit document blijkt dat er een medicamenteuze behandeling werd opgestart in België. Uit dit document blijkt nergens dat u omwille van de vermelde problemen of de daaraan verbonden behandeling diende terug te keren naar Afghanistan of bomwille ervan enig risico op vervolging of ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de van de subsidiaire bescherming zou lopen.

Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS legt u een bewijs neer betreffende uw verblijf in het Harirud hotel te Kaboel. Uw verklaringen betreffende dit documenten overtuigen geenszins. U stelt immers dat u dit document voorafgaand aan uw eerste gehoor toonde aan uw advocaat, maar het op de dag van dit gehoor niet meenam (cgvs 21.09.2017, p.2). Wanneer het CGVS tijdens het eerste gehoor echter informeerde of u uw verblijf in dit hotel te Kaboel kon aantonen door middel van documenten antwoordde u ontkennend. U verklaarde over geen enkel bewijs te beschikken dat uw verblijf in Kaboel kan aantonen (cgvs 10.05.2017, p.5-6). Een week na uw eerste gehoor, op 17 mei 2017, stuurde uw advocaat meester V. (...) een bericht waarbij zij stelde dat u naast de originele medische documenten betreffende uw broer nog wachtte op een bewijs aangaande uw verblijf in het Harirud hotel te Kaboel (e-mail K.V. (...) dd. 17.05.2017 in administratief dossier). Aan uw bewering tijdens uw tweede gehoor dat u dit document reeds voor uw eerste gehoor in bezit had, dit toen aan uw advocaat voorlegde, maar het op de dag van dit eerste gehoor vergat mee te nemen kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Uw geheel tegenstrijdige verklaringen betreffende dit document doen het ernstige vermoeden ontstaan dat het door u neergelegd document niet authentiek is en louter opgesteld werd ter staving van frauduleuze verklaringen betreffende uw verblijfplaats(en) in Afghanistan tijdens uw terugkeer. Andere stavingsstukken betreffende uw beweerd verblijf in Kaboel legt u niet neer. U verklaart geen foto's te hebben die uw bezoeken aan uw broer kunnen aantonen en al evenmin over foto's te beschikken die uw verblijf in Kaboel kunnen staven. U blijkt niet over een betalingsbewijs te beschikken dat uw verblijf in het hotel te Kaboel kan aantonen (cgvs 10.05.2017, p.5-6). Deze vaststellingen versterken het ernstige vermoeden dat u de Belgische asielinstanties niet enkel geen zicht wil bieden op de werkelijke reden van uw terugkeer maar ook niet op uw verblijfplaats(en) in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de

zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van: "artikel 55/3/1, §2, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet")

- Artikel 14 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn)
- Artikel 44 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) ('Procedurerichtlijn')
- Schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
- Schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur"

Verzoeker stelt vooreerst dat de bestreden beslissing verwarrend geformuleerd is. Verweerder lijkt te impliceren dat verzoeker ook initieel zaken zou hebben achtergehouden en de asielinstanties zou hebben misleid doch dit wordt niet deugdelijk onderbouwd. Verzoeker merkt op dat het loutere gegeven dat geen geloof wordt gehecht aan de reden waarom hij terugkeerde naar Afghanistan niet volstaat om te besluiten dat hij nooit de waarheid heeft gesproken over zijn vrees voor vervolging. De bewijslast ligt bij het CGVS waardoor het aan verweerder is om aan te tonen waarom verzoekers recente verblijf in Afghanistan aantoont dat er initieel een verkeerde beoordeling van zijn asielaanvraag werd gedaan. De fraude of misleiding moet betrekking hebben op doorslaggevende elementen. Van dergelijke motivering ontbreekt elk spoor. Verweerder tracht enkel te verantwoorden waarom verzoekers persoonlijke gedrag aanleiding geeft tot de intrekking van de vluchtelingenstatus. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing uitsluitend in dit opzicht moet worden bekeken.

Verzoeker wijst op de inhoud van artikel 55/3/1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Verzoeker geeft een uiteenzetting omtrent de notie 'persoonlijk gedrag' in dit artikel. Hij verwijst naar de Memorie van Toelichting, naar de artikelen 11 en 14 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, naar artikel 1, C van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, naar hetgeen UNHCR stelt en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker leidt hieruit af dat het aan verweerder toekomt om aan te tonen dat hij onder één van de beëindigingsclausules valt.

Verzoeker gaat vervolgens in op de bestreden motivering. In dit kader betoogt hij vooreerst:

"Verzoeker is formeel dat hij nooit enige verklaringen heeft afgelegd omtrent de reden voor zijn reis naar Kabul. Hij stelde dat de taalproblemen hiervan aan de basis liggen (gehoorverslag 1 CGVS p.8-9). Verzoeker spreekt namelijk enkel Pashtou, Dari en Nederlands. De lokale politie in Düsseldorf sprak

enkel Duits of Engels. Omwille van die taalbarrière was het voor verzoeker onmogelijk om zelf te communiceren met de politieagenten en kon men niet anders dan beroep doen op een medereiziger die daar op hetzelfde ogenblik ook aanwezig was.

Het is bijgevolg correct dat verzoeker nooit zelf heeft gesproken met de politieagenten in kwestie. Verzoeker weet daarnaast ook niet wat zijn medepassagiers in het Duits of Engels hebben verteld aan de luchthavenpolitie aangezien hij zelf deze talen niet beheerst. Hij weet alleen dat één van zijn medepassagiers naar Kabul ging om aldaar te huwen, waardoor hij ervan uitgaat dat er op dat vlak een vergissing moest zijn gebeurd.

Het politierapport stelt enkel op algemene wijze dat er 'navraag' werd gedaan. Het is hoogst onduidelijk bij wie navraag werd gedaan en op welke manier dit in zijn werk ging. Alleszins blijkt uit het rapport duidelijk dat er geen tolk aanwezig was bij de 'navraag', en dit rapport is opgesteld door de luchthavenpolitie van Düsseldorf.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over de aanwezigheid van een taalbarrière waardoor verzoeker niet in staat was zelf verklaringen af te leggen over zijn terugkeer.

Het rapport is bijgevolg opgesteld op basis van de verklaringen van één van verzoekers medepassagiers, waardoor deze onmogelijk aan verzoeker kunnen worden verweten nu hij geen controle had over de inhoud ervan."

Vervolgens stelt verzoeker:

"Verwerende partij gaat er echter volledig aan voorbij dat verzoeker al sinds 2011 zijn land heeft verlaten. Hij was er bijgevolg niet bij toen de gezondheidstoestand van zijn broer achteruit ging. De verslechtering van zijn toestand is reeds meerdere jaren geleden begonnen. Bovendien evolueert een psychische ziekte geleidelijk aan en kan er geen plots 'startpunt' worden aangeduid. Er zit ook nog een bepaalde tijd tussen de periode dat de problemen beginnen en men effectief wordt gehospitaliseerd.

Gelet op al deze elementen is het dan ook volkomen logisch dat verzoeker niet kan vertellen op welk ogenblik de psychische problemen van zijn broer precies zijn begonnen. Hij wist echter wel dat de problemen al enkele jaren aanslepen en dat hij al geruime tijd werd gehospitaliseerd in Jalalabad. Hij wist overigens ook dat zijn broer door twee verschillende artsen behandeld werd in Jalalabad (gehoorverslag 1 CGVS p. 10), maar kon enkel niet vertellen in welk ziekenhuis hij ook effectief werd gehospitaliseerd.

Omdat zijn toestand dermate verslechterde diende hij te worden overgebracht naar het ziekenhuis in Kabul. Om die reden besloot verzoeker om zijn broer te gaan bezoeken. Verzoeker vreesde dat hij zou overlijden en zou het zichzelf nooit vergeven mocht hij hem niet meer hebben gezien (gehoorverslag 1 CGVS).

Het is pas in Kabul dat verzoeker zijn broer heeft bezocht. Hij verbleef gedurende al die tijd in het Harirud hotel in Kabul, en maakte uitsluitend de verplaatsingen naar het ziekenhuis om zijn broer te bezoeken. Enkel en alleen omdat hij zich niet herinnerde op welke verdieping het psychiatrisch ziekenhuis zich bevond hecht verwerende partij geen geloof aan zijn bezoek aan zijn broer.

Verzoeker verklaarde echter duidelijk dat zijn broer zich op de tweede verdieping van het ziekenhuis bevond (gehoorverslag 1 CGVS p.7). Het enige wat hij niet kon vertellen is of dit ook effectief de psychiatrische afdeling was.

Dit is overigens meteen ook de enige vraag die aan verzoeker gesteld werd over de behandeling van zijn broer in Kabul. Gedurende de volledige twee gehoren op het CGVS werd aan verzoeker geen enkel detail gevraagd over de behandeling van zijn broer in Kabul, ondanks de herhaaldelijke opmerking van zijn raadsman dat hij hier veel meer over zou kunnen vertellen (gehoorverslag 1 en 2 CGVS in fine).

Mocht verwerende partij de moeite hebben genomen om verzoekers verklaringen degelijk te onderzoeken en op die manier zijn geloofwaardigheid te beoordelen was zij tot de vaststelling gekomen dat verzoeker enorm veel details kon geven over de ziekenhuisbezoeken. Zo kon hij vertellen op welke manier hij zich telkens naar het ziekenhuis verplaatste, in welke kamer zijn broer lag, hoe deze kamer eruit zag, welke behandeling zijn broer exact kreeg, hoe hij er aan toe was, hoe frequent hij zijn broer ging bezoeken, enzovoort.

Verwerende partij heeft echter geen enkel onderzoek gevoerd naar de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Bovendien heeft verzoeker ook een grote hoeveelheid documenten voorgelegd om de medische problematiek van zijn broer te staven. Verwerende partij verwijst louter naar de COI Focus in het dossier waaruit zou blijken dat er veel corruptie heerst bij het opstellen van Afghaanse en Pakistaanse documenten, om deze van tafel te vegen.

Er wordt geen enkel onderzoek gevoerd naar deze documenten, waardoor verwerende partij hoogst onzorgvuldig handelt."

Verzoeker wijst op rechtspraak van het EHRM. Hij vervolgt:

“Verwerende partij diende het juiste gewicht te hechten aan de documenten die verzoeker heeft aangebracht omtrent de medische problematiek en behandeling van zijn broer. Deze werden echter op geen enkel ogenblik onderzocht.

Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij ten onrechte geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn terugkeer. De elementen die door verwerende partij worden aangehaald kunnen niet worden gevolgd.

Verwerende partij dient te bewijzen dat verzoeker om een andere dan aangehaalde reden is teruggekeerd naar Afghanistan, waar zij in casu niet in geslaagd is. De elementen uit de bestreden beslissing zijn manifest onvoldoende om te twijfelen aan de reden voor verzoekers kortstondige terugkeer naar Afghanistan.

Aangezien de medische toestand van verzoekers broer ernstig verslechterde wilde hij hem nog eenmaal bezoeken, voor het geval het noodlot zou toeslaan. Dit kan dan ook geenszins de intrekking van zijn vluchtelingenstatuut rechtvaardigen.”

Ondergeschikt merkt verzoeker op dat, zelfs indien de redenen voor zijn terugkeer naar Kabul ongeloofwaardig worden geacht, één kortstondige terugkeer naar Kabul onvoldoende is om de vluchtelingenstatus in te trekken. Verzoeker verwijst op de vermelding van een vrijwillige hervestiging in artikel 1, C van het Vluchtelingenverdrag en de Kwalificatierichtlijn en op hetgeen er omtrent deze vermelding wordt gesteld in de toelichting bij het voorstel voor deze richtlijn. *“Verzoeker reisde slechts één keer over en weer naar Kabul, wat bezwaarlijk ‘geregeld’ kan worden genoemd. Een eenmalige reis naar het land van herkomst kan dan ook niet automatisch worden bestempeld als een hernieuwde vestiging. Dit dient in concreto op basis van objectieve feiten te worden beoordeeld.*

In de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR wordt deze beëindigingsclausule als volgt uitgelegd :

(...)

Hieruit blijkt enerzijds dat een kort bezoek aan het land van herkomst om dwingende redenen niet volstaan om het vluchtelingenstatuut in te trekken.”

Verzoeker stelt dat zelfs indien aan de door hem aangehaalde dwingende redenen voor zijn terugkeer geen geloof kan worden gehecht, nog steeds verschillende factoren in aanmerking moeten worden genomen om te oordelen of zijn terugkeer een effectieve ‘hervestiging’ betrof, zoals de duur van zijn verblijf en zijn ‘commitment’. Verzoeker wijst op zijn verklaringen over het verblijf in het hotel in Kabul. Hij kwam enkel buiten om naar het ziekenhuis te gaan. Er is geen indicatie dat hij zou hebben gewerkt of belastingen betaald of, kortom, een normaal leven zou hebben uitgebouwd. *“Het is dan ook onmogelijk te besluiten dat verzoeker zich zou hebben hervestigd in zijn land van herkomst, zoals vereist door de Kwalificatierichtlijn en het Vluchtelingenverdrag.*

Zelfs indien verzoeker om een andere dan aangehaalde reden naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd, quod non, is dit bijgevolg nog steeds onvoldoende om louter op basis hiervan zijn vluchtelingenstatuut in te trekken.”

Verweerder had volgens verzoeker verder bijkomend moeten onderzoeken of de eerdere vrees voor vervolging nog steeds bestaat. Hij wijst op zijn initiële erkenning als vluchteling omwille van zijn activiteiten voor de Afghaanse Rode Halve Maan. Verweerder onderzocht niet in welke mate verzoeker nog steeds gevaar loopt. Verzoeker herhaalt dat hij zich niet hervestigde en slechts één korte reis naar Afghanistan maakte. *“Nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze eenmalige terugkeer betekent dat verzoeker geen gevaar meer zou lopen in Afghanistan omwille van zijn eerdere activiteiten of geen vervolging meer zou vrezen van de Taliban.*

Er is nochtans een groot verschil tussen een eenmalige reis van anderhalve maand en zich effectief opnieuw permanent vestigen in Afghanistan. Daarbij mag men niet uit het oog verliezen dat verzoeker ondergedoken leefde in de hoofdstad Kabul en op geen enkel ogenblik is teruggekeerd naar zijn geboortedorp, waar hij door iedereen gekend is.

Zoals supra uiteengezet kan niet worden aangenomen dat verzoeker zich hervestigd heeft in zijn land van herkomst. Indien verwerende partij bijgevolg wenst vol te houden dat verzoeker geen vervolging om welke reden dan ook meer vreest dient zij op basis van artikel 1C.5 van de Vluchtelingenconventie en artikel 11, e) van de Kwalificatierichtlijn dan ook aan te tonen dat de omstandigheden in verband waarmee hij erkend was als vluchteling hebben opgehouden te bestaan, waardoor hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van zijn nationaliteit.

De bestreden beslissing beperkt zich echter louter tot een geloofwaardigheidsbeoordeling van de reden die verzoeker heeft aangehaald waarom hij is teruggekeerd naar Afghanistan, maar laat na om in concreto te beoordelen waarom deze (onterechte) ongeloofwaardigheid eveneens betekent dat zijn vluchtelingenstatuut dient te worden ingetrokken.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt nochtans dat de situatie in Afghanistan niet ingrijpend gewijzigd is tegenover zes jaar geleden. Hulpverleners zoals verzoeker worden nog steeds gevisieerd door de Taliban en lopen nog steeds een verhoogd risico op vervolging :

(...)

Dit wordt eveneens bevestigd door enkele recente incidenten :

(...)

De beschikbare landeninformatie toont aan dat verzoeker omwille van zijn activiteiten nog steeds een verhoogd risico loopt om als doelwit te worden beschouwd van de Taliban. Men kan dan ook onmogelijk besluiten dat een eenmalige terugkeer automatisch impliceert dat hij geen risico meer loopt op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade.

Verwerende partij diende zich ervan te verzekeren dat verzoekers leven niet langer in gevaar is bij een eventuele terugkeer, quod non."

Verzoeker benadrukt verder dat verweerder rekening had moeten houden met de problemen die hem door zijn langdurige verblijf in het Westen te wachten staan bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst op zijn verblijf, opleiding, beroepsactiviteiten en integratie in België. Zijn denkbeeld is aan de westerse denkwijze aangepast en hij heeft steeds minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur. *"Niet alleen zou het dus bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien worden door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit gaat gepaard met exclusie, discriminatie en geweld. Deze dynamiek wordt enkel nog versterkt indien de persoon die terugkeert een ander beeld heeft over vrouwenrechten en familie-eer en zich niet meer wenst te conformeren.*

In een zeer recent rapport stelt EASO hierover (stuk 13) :

(...)

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuur-shock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit.

Dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi (Liza Schuster & Nassim Majidi, What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, mei 2013):

(...)

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat (Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) Déportation Stigma and Re-migration, Journal of Ethnic and Migration Studies, 41:4, 635-652):

(...)

In de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 (stuk 14) wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren:

(...)

Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, met name het rapport van Refugee Support Network, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, van april 2016, waaruit het volgende blijkt:

(...)

Ten slotte stelt een recent rapport van Asylus (augustus 2017) het volgende met betrekking tot verwestering en terugkeerders :

(...)"

Verzoeker verwijst in dit kader eveneens naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. *"Uit de bovenstaande recente en gezaghebbende landeninformatie blijkt duidelijk het objectieve risico dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hierdoor loopt hij een groot risico om door de traditionele Afghaanse gemeenschap als zijnde 'verwesterd' te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, geweld, gedwongen rekrutering,... als gevolg.*

Gelet op het feit dat het hier om de opheffing van de bescherming gaat, waarbij de bewijslast bij de asielinstantie ligt en zelfs niet gedeeld wordt, moet verwerende partij aantonen dat verzoeker als terugkeerder geen gevaar zal lopen en dat zijn mensenrechten niet geschonden zullen worden. De drempel van of het al dan niet om vervolging zou gaan moet zelfs niet gehaald worden.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar het risico voor terugkeerders op vervolging of mensenrechtenschendingen vanwege hun langdurig verblijf in het westen, noch heeft zij recente informatie bijgebracht aangaande de situatie van terugkeerders die in Jalalabad terechtkomen."

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van "de artikelen 48/4 en 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet') en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker benadrukt dat bij de beoordeling van artikel 48/4 zijn persoonlijk profiel in rekening moet worden gebracht. Eveneens stelt hij dat Gosh Ghombad ten onrechte tot het grootstedelijk gebied Jalalabad wordt gerekend door verweerder, zodat de veiligheidssituatie aldaar onafhankelijk moet worden beoordeeld van deze in Jalalabad-stad.

In dit kader benadrukt verzoeker dat het districtshuis van Behsud bevoegd blijft voor zijn administratie en burgerlijke stand. Dit betekent dat hij zich door onveilig gebied dient te begeven om zijn papierwerk te regelen. De Afghaanse overheid volgt de invulling van verweerder, die het dorp van verzoeker tot Jalalabad rekent, niet. Tot op heden valt verzoekers dorp onder het district Behsud. Het districtshuis van Behsud ligt ver buiten Jalalabad en kan onmogelijk tot het verstedelijkte gebied Jalalabad worden gerekend.

Verweerder onderbouwt verder niet, en informatie ontbreekt over dit gegeven, dat Gosh Ghombad tot het grootstedelijke gebied Jalalabad kan worden gerekend. *“Uit de COI Focus die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk dat verwerende partij zelf niet zeker weet welke gebieden nu allemaal tot het verstedelijkte gebied Jalalabad kunnen gerekend worden. Verwerende partij geeft geen enkele informatie over de grenzen van het grootstedelijk gebied, noch om welke wijken het precies gaat of op basis van welke criteria een dorp al dan niet tot het grootstedelijk gebied wordt gerekend.*

De COI Focus geeft zelf aan dat de bronnen niet hetzelfde gebied afbakenen, en dat de bronnen vaak onduidelijk zijn over in welk district bepaalde gemeentes liggen.

Er is geen enkele informatie in het dossier terug te vinden over de reden waarom verzoekers dorp binnen het zogenaamde grootstedelijk gebied Jalalabad zou vallen.

Het gebrek aan objectieve informatie hieromtrent is zeer zorgwekkend - men gaat de dorpen rond Jalalabad met de natte vinger naar goeddunken als 'buitenwijken' bestempelen zonder objectieve basis.

De COI Focus vermeldt dan een plek in Surkhrod, Farm Hada, dat in persberichten als buitenwijk van Jalalabad wordt beschouwd. Hetzelfde zou volgens de COI Focus gelden voor de gebieden in politiezone nr.6 zoals Sayaf Family Colony, en Khalls Family Colony.

Geen van deze gebieden die in persberichten beschouwd worden als buitenwijken van Jalalabad, betreffen het dorp Gosh Ghombad, van waar verzoeker afkomstig is.

2. Verwerende partij voert voorts ook geen enkele informatie aan die toelaat te kunnen begrijpen waarom Gosh Ghombad niet alleen qua ligging maar ook qua veiligheidsituatie bij de stad Jalalabad wordt gerekend door het CGVS.

De COI Focus die in het administratief dossier terug te vinden is, betreft namelijk louter de veiligheidssituatie in Jalalabad-stad.

De COI Focus besluit zelfs met betrekking tot dit thema dat de cijfers die gegeven worden in de COI Focus zich beperken tot het district Jalalabad zoals gedefinieerd op de kaarten van UNOCHA, en dat CEDOCA niet actief op zoek is gegaan naar incidenten die zich in de gemeenschappen rond het district Jalalabad voordeden (COI Focus p.9). De veiligheidsanalyse van CEDOCA heeft bijgevolg enkel betrekking op de situatie in het administratieve district Jalalabad, en niet het zogenaamde grootstedelijk gebied Jalalabad.

Zoals duidelijk blijkt uit de kaarten van UNOCHA ligt verzoekers dorp wel degelijk buiten het administratieve district Jalalabad (stuk 17).

Het is dan ook volstrekt onduidelijk op basis van welke criteria de analyse van de veiligheidsituatie in het district Jalalabad ook zou volstaan voor verzoekers dorp Gosh Ghombad, en het is bijgevolg eveneens onduidelijk of deze criteria legitiem zijn.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in het district Behsud nog steeds bijzonder volatiel is (stuk 2). Verwerende partij erkent dit ook en kent de subsidiaire beschermingsstatus toe aan asielzoekers die afkomstig zijn uit het district, met uitzondering van het zogenaamd grootstedelijk gebied.

Er wordt echter nergens gemotiveerd waarom het grootstedelijk gebied wel veilig zou zijn, in tegenstelling tot de rest van het district. Verwerende partij baseert zich voor de veiligheidssituatie in het dorp Gosh Ghombad volledig op incidenten binnen het administratief district Jalalabad, waarmee zij hoogst onzorgvuldig handelde.”

Verzoeker benadrukt verder dat het beleid van het CGVS stelt dat Behsud onveilig is en dat voor deze regio subsidiaire bescherming moet worden verleend. *“Dit is in lijn met wat in verschillende COI's wordt gesteld over deze regio. Het EASO rapport van december 2017 (stuk 17) stelde dat de veiligheidssituatie in Nangarhar ernstig is verslechterd de laatste jaren (p. 108). In de COI Focus die*

door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier kan het volgende worden gelezen betreffende Behsud :

(...)

De veiligheidssituatie in het district Behsud is bijgevolg wel degelijk van die aard dat de subsidiaire beschermingsstatus zich opdringt."

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Jalalabad. Dienaangaande voert hij aan:

"Ondergeschikt wenst verzoeker het volgende op te merken. Zelfs al zou Gosh Ghombad toch bij Jalalabad gerekend worden dient er ook opgemerkt te worden dat de veiligheidsanalyse van Jalalabad die verwerende partij in de bestreden beslissing maakt op een bijzonder optimistische lezing berust van de COI Focus. Het blijkt immers uit de laatste COI Focus voor Jalalabad dat de veiligheidssituatie drastisch is verslechterd.

Uit de geheime cijfers van CEDOCA zou blijken dat er voor de periode januari tot augustus 2016 meer dan 5 maal zoveel burgerslachtoffers vielen in Jalalabad dan voor Kandahar, waarvoor nochtans subsidiaire bescherming geldt.

De bronnen van CEDOCA geven aan dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerdoden in steden drastisch is toegenomen, tot meer dan 40 procent voorbij het aantal burgerdoden in Kaboel. CEDOCA refereert daarbij naar burgerdoelwitten en het feit dat de over- grote meerderheid van de slachtoffers burgers betreffen, en dat zelfs aanslagen worden ge-pleegd met burgerinfrastructuur als doelwit. Volgens UNOCHA heeft het aantal IDP's in Jalalabad een kritiek punt bereikt waarbij infrastructuur en middelen uitgeput zijn geraakt.

In dit licht kan er ook verwezen worden naar een aantal recente incidenten die plaats hebben gevonden in Jalalabad. Zo was er o.a. een explosie dichtbij de consulaire gebouwen van India, Pakistan en Iran, een explosie bij Bazai Msjid, raakten 3 sporters gewond door een landmijn, werden 12 nieuwe rekruten gedood bij een zelfmoordaanslag,

Daarenboven is Nangarhar de broeihaard voor IS in Afghanistan zoals het EASO rapport aangeeft.

(...)

De aanwezigheid van IS in Jalalabad werd onlangs nog zeer duidelijk bij een door hen uitge- voerde aanslag op een TV station in de stad.

Dit zijn allemaal drastische wijzingen en evoluties sinds de vorige COI Focus over Jalalabad en er kan niet ingezien worden op welke gronden de regio nu nog als 'veilig' kan bestempeld worden.

Daarenboven moet de verslechterde situatie in Afghanistan in het algemeen ook in rekening worden gebracht.

(...)"

Verzoeker betoogt voorts dat Jalalabad niet veilig bereikbaar is. De weg tussen Kabul en Jalalabad werd in 2016 een belangrijk doelwit voor gewapende groeperingen. Recent geraakten op deze weg twee Pakistaanse diplomaten vermist. Verzoeker wijst op hetgeen er in de informatie van verweerder over de voormelde weg wordt gesteld. Men mag niet verwachten dat hij terugkeert naar zijn dorp indien dit niet op een veilige manier bereikbaar is. *"Daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker een verhoogd risico loopt op problemen indien hij zou worden tegengehouden op de weg tussen Jalalabad en Kabul. Het gaat zowel om zijn activiteiten voor de Afghaanse Rode Halve Maan, evenals het feit dat hij als (verwesterde) terugkeerder een verhoogd risico loopt omwille van de hierboven geschetste problematiek."*

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. Opleidingscertificaten ;

3. Arbeidsovereenkomst CHN Industrial Belgium nv en recente loonfiches ;

4. OFFICE OF THE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES, The Cessation Clauses: Guidelines on their Application, April 1999, (...)"

5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Note on the Cancellation of Refugee Status, 22 november 2004, (...)

6. European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p.43-47, (...)

7. United Kingdom: Home Office, Country Policy and Information Note - Afghanistan: Security and humanitarian situation, augustus 2017, v 4.0, p. 19-20, (...)

8. REUTERS World News, Three aid workers killed in Afghanistan: officials, 15 augustus 2017, (...)

9. REUTERS World News, Gunmen storm Save the Children aidgroup office in Afghanistan, 24 januari 2018, (...)

10. REUTERS World News, Red Cross suspends Afghanistan operations after six aid workers killed, 8 februari 2017, (...)
11. RADIO FREE EUROPE/RADIO LIBERTY, Militants attack Afghan forces in south as gunmen storm Kabul guesthouse, 21 mei 2017, (...)
12. REUTERS World News, Local aid workers gunned down in eastern Afghanistan, 1 juni 2016, (...)
13. European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms, december 2017, p.92-107, (...)
14. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16/02, p.34-41, (...)
15. Refugee Support Network, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, april 2016, (...)
16. ASYLOS, Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul, augustus 2017, (...)
17. European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Security Situation, december 2017, p. 195-201 (...)"

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 44 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 luidt als volgt:

"De lidstaten zorgen ervoor dat een onderzoek om de internationale bescherming van een bepaalde persoon in te trekken, kan beginnen wanneer er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de internationale bescherming opnieuw te onderzoeken".

Verzoeker duidt op generlei wijze hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel, *in casu* en door verweerder zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Waar verzoeker uitgebreid betoog voert omtrent de beëindiging van de vluchtelingenstatus en de toepassing van de cassatieclausules, dient hij erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet is geschraagd op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet, doch dat deze wel is genomen op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus in *"ten aanzien van de*

vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”.

In tegenstelling met wat verzoeker meermaals tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, is het in het kader van voormelde bepaling niet vereist dat verzoeker zich op een duurzame wijze terug heeft gevestigd in zijn land van herkomst, zich aldaar opnieuw heeft ingeschakeld in de maatschappij en zich aldaar heeft beroepen op bepaalde aanwezige structuren en diensten om te (kunnen) besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus. Ook indien verzoekers latere gedrag er anderszins op wijst dat hij in zijn land van herkomst geen vervolging (meer) vreest, kan en moet er op grond van voormeld wetsartikel worden besloten tot de intrekking van diens vluchtelingenstatus.

3.5. Te dezen, wordt in de bestreden beslissing op basis van de stukken in het administratief dossier vooreerst terecht vastgesteld dat verzoeker in 2016 via de luchthaven van Kabul is teruggekeerd naar Afghanistan en dat hij aldaar gedurende minstens 46 dagen heeft verbleven. Verzoeker bevestigde dit meermaals in de loop van onderhavige procedure en bevestigt dit eveneens in het voorliggende verzoekschrift.

Aan verzoeker werd door en bij het CGVS meermaals de kans geboden om verklaringen af te leggen omtrent zijn terugkeer naar en verblijf in Afghanistan. De verklaringen die verzoeker in dit kader aflegde, worden in de bestreden beslissing met reden geresumeerd als volgt:

“U verklaart dat u naar Afghanistan terugkeerde vanwege de psychologische problemen die uw jongere broer daar kent. Uw schoonbroer contacteerde u verschillende malen om u op de hoogte te brengen van zijn toestand. De artsen die hem behandelden in Jalalabad raadden een opname in Kaboel aan. Uw broer werd daarop naar het Ali Abad hospitaal in Kaboel gebracht. Daarnaast stelt u zelf ook stress en medische problemen te kennen. Vanwege de problemen van uw broer en uw persoonlijke medische problemen in België wenste u uw broer in Afghanistan te bezoeken (cgvs 10.05.2017, p.2-3 en 5). U verklaart dat u gedurende 46 dagen in Afghanistan verbleef (cgvs 10.05.2017, p.5). U stelt dat u in een hotel in Kaboel verbleef en enkel buitenkwam om uw broer in het hospitaal te bezoeken (cgvs 10.05.2017, p.5-6).”

Waar verzoeker beweert dat hij naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd omwille van de medische problemen van zijn broer, dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van deze bewering vooreerst op ernstige wijze wordt ondergraven doordat hij in Duitsland een geheel andere reden opgaf voor zijn terugkeer. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens de controle op de luchthaven van Düsseldorf op 5 oktober 2016 verklaarde dat u verloofd bent en naar Afghanistan terugkeerde om te huwen. Tijdens uw gehoor voor het CGVS ontkent u dan weer dat u ooit verloofd was of heden verloofd bent. U stelt verder nooit aan de politie te Düsseldorf te hebben verklaard dat u verloofd bent. U verklaart tevens dat de politie in Duitsland u geen vragen stelde over de reden van uw terugkeer naar Afghanistan en dat u hen hierover niets vertelde. U stelt zelfs nooit met hen te hebben gesproken. Wanneer het CGVS u confronteert met de bevindingen in het proces-verbaal opgesteld door de Duitse politiediensten waarin gesteld wordt dat u terugkeerde om te huwen stelt u dergelijke verklaringen nooit te hebben afgelegd. U beweert dat een andere Afghaanse passagier, die voor u vertaalde, in Afghanistan ging huwen. U vermoedt dat deze andere Afghaanse passagier de politiebeambten over zijn nakend huwelijk vertelde en dat de agenten zijn verklaringen verkeerdelijk in het proces-verbaal noteerden dat op uw naam werd opgemaakt (cgvs 10.05.2017, p.7-10). Aan de blote bewering dat u geen enkele verklaring betreffende de motieven van uw reis naar Afghanistan aflegde aan de Duitse politiediensten en dat zij onjuiste verklaringen in uw mond hebben gelegd kan geen enkel geloof worden gehecht. Uit de neerslag van het bij het administratief dossier gevoegde proces-verbaal op uw naam opgemaakt door de Duitse politiediensten blijkt duidelijk dat u verklaarde verloofd te zijn en terug naar Afghanistan keerde om daar te huwen. Uit dit verslag valt allerm minst op te maken dat de Duitse politiediensten een proces-verbaal opmaakten op uw naam zonder u aan te spreken en in plaats daarvan de verklaringen van een medepassagier gebruikten. Aan uw bewering tijdens het gehoor voor het CGVS dat u naar uw land van herkomst terugkeerde om uw zieke broer te bezoeken kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht.” Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich in wezen immers tot een loutere herhaling en bevestiging van de verklaringen die hij inzake het voorgaande reeds ten berde bracht bij het CGVS. Hiermee doet hij geheel geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Uw overige verklaringen betreffende de reden van uw terugkeer naar Afghanistan en uw verblijf daar overtuigen evenmin. Zo stelt u bij aanvang van uw eerste gehoor voor het CGVS dat uw broer de afgelopen drie of vier jaar behandeld werd vanwege zijn problemen (cgvs 10.05.2017, p.2-3). Op het einde van dit gehoor verklaart u dan weer dat de problemen van uw broer een aanvang namen in de derde of vierde maand van het jaar 2015, slechts twee jaar en één maand voor uw gehoor (cgvs 10.05.2017, p.11). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS bent u opnieuw veel minder precies wat betreft de periode waarin uw broer psychologische problemen ontwikkelde en stelt u dat u hiervan op de hoogte gebracht werd in 2014 of 2015 (cgvs 21.09.2017, p.2-3). Verder stelt u dat uw broer behandeld werd in een hospitaal in Jalalabad, maar dat de aan dat hospitaal verbonden dokters hem uitbehandeld achtten (cgvs 10.05.2017, p.5). Wanneer het CGVS informeert in welk hospitaal in Jalalabad uw broer behandeld werd blijkt u echter niet te weten in welk ziekenhuis uw broer behandeld werd. Ook uw verklaringen betreffende de beweerde hospitalisatie van uw broer in Kaboel overtuigen niet. Hoewel u verklaart gedurende 46 dagen in Kaboel te hebben verbleven waarbij uw broer gedurende twee periodes opgenomen werd in het Ali Abad hospitaal vanwege zijn psychische problemen blijkt u niet te kunnen vertellen op welke verdieping de psychiatrische afdeling van dit ziekenhuis gelegen is (cgvs 10.05.2017, p.6-7).

Rekening houdend met uw bewering dat de psychische toestand van uw broer u deed besluiten terug te keren naar Afghanistan, het land waarover u in 2011 verklaarde dat u het verliet omdat u voor uw leven vreesde, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u zich voorafgaand aan uw reis en tijdens uw verblijf in Afghanistan uitvoerig informeerde betreffende zijn problemen en de behandeling. De vaststelling dat uw kennis hieromtrent uitermate beperkt is ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw bewering betreffende de psychische problemen van uw broer en bijgevolg ook uw bewering dat u naar Afghanistan terugkeerde om hem te bezoeken.

Bovenstaande vaststellingen doen sterk vermoeden dat u om een heel andere reden naar Afghanistan bent teruggekeerd. Wat u in Afghanistan deed, wie u daar ontmoette en welke band u dan wel met Kaboel heeft, maakt u gezien uw ongeloofwaardige verklaringen niet duidelijk.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij destijds niet in Afghanistan vertoefde, vormt geenszins een verschoning voor zijn onwetendheid en zijn vage, niet-doorleefde en incoherente verklaringen omtrent de (aanvang van de) medische problemen en behandeling van zijn broer. Zoals terecht wordt opgemerkt in de voormelde motivering, was het, zo deze problemen en deze toestand voor hem de reden vormden om terug te keren naar Afghanistan, geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zich voorafgaand aan zijn terugkeer terdege zou hebben geïnformeerd over de problemen en toestand van zijn broer. Minstens kon worden verwacht dat hij dit nadien zou hebben gedaan in het kader en naar aanleiding van de gehoren bij het CGVS. In de oproeping voor het eerste gehoor bij het CGVS werd immers duidelijk aangegeven dat verzoeker tijdens dit gehoor zou worden geconfronteerd met zijn terugkeer naar Afghanistan, dat deze terugkeer omdat deze kon worden beschouwd als later persoonlijk gedrag dat niet wijst op een gegronde vrees voor vervolging kon leiden tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker de gelegenheid zou krijgen om mondeling te reageren op dit element (administratief dossier, stuk 14). Evenmin was het gelet op verzoekers verklaringen omtrent zijn terugkeer naar en verblijf in Kabul en omtrent het frequenteren van het ziekenhuis waar zijn broer in deze stad werd behandeld voor diens psychische problemen onredelijk om te verwachten dat verzoeker zou kunnen aangeven op welke verdieping de psychiatrische afdeling van dit ziekenhuis gelegen was.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS legt u een bewijs neer betreffende uw verblijf in het Harirud hotel te Kaboel. Uw verklaringen betreffende dit documenten overtuigen geenszins. U stelt immers dat u dit document voorafgaand aan uw eerste gehoor toonde aan uw advocaat, maar het op de dag van dit gehoor niet meenam (cgvs 21.09.2017, p.2). Wanneer het CGVS tijdens het eerste gehoor echter informeerde of u uw verblijf in dit hotel te Kaboel kon aantonen door middel van documenten antwoordde u ontkennend. U verklaarde over geen enkel bewijs te beschikken dat uw verblijf in Kaboel kan aantonen (cgvs 10.05.2017, p.5-6). Een week na uw eerste gehoor, op 17 mei 2017, stuurde uw advocaat meester V. (...) een bericht waarbij zij stelde dat u naast de originele medische documenten betreffende uw broer nog wachtte op een bewijs aangaande uw verblijf in het Harirud hotel te Kaboel (e-mail K.V. (...) dd. 17.05.2017 in administratief dossier). Aan uw bewering tijdens uw tweede gehoor dat u dit document reeds voor uw eerste gehoor in bezit had, dit toen aan uw advocaat voorlegde, maar het op de dag van dit eerste gehoor vergat mee te nemen kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Uw geheel tegenstrijdige verklaringen betreffende dit document doen het ernstige vermoeden ontstaan dat het door u neergelegd document niet authentiek is en louter opgesteld werd ter staving van

frauduleuze verklaringen betreffende uw verblijfplaats(en) in Afghanistan tijdens uw terugkeer. Andere stavingsstukken betreffende uw beweerd verblijf in Kaboel legt u niet neer. U verklaart geen foto's te hebben die uw bezoeken aan uw broer kunnen aantonen en al evenmin over foto's te beschikken die uw verblijf in Kaboel kunnen staven. U blijkt niet over een betalingsbewijs te beschikken dat uw verblijf in het hotel te Kaboel kan aantonen (cgvs 10.05.2017, p.5-6). Deze vaststellingen versterken het ernstige vermoeden dat u de Belgische asielinstanties niet enkel geen zicht wil bieden op de werkelijke reden van uw terugkeer maar ook niet op uw verblijfplaats(en) in Afghanistan."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gehandhaafd. Zij klemmen nog des te meer nu het document dat zou uitgaan van het hotel in Kabul *prima facie* een aantal vormelijke gebreken vertoont (administratief dossier, map 'documenten 32(2)'). Zo valt het op dat de naam van het hotel in de hoofding ("*Hotel Hari Rod*") afwijkt van de naam van het hotel in de stempel ("*Hariroad Guest House & Restaurant*"). Tevens is het niet aannemelijk dat voormeld hotel zich op documenten uitgaande van dit hotel zou bedienen van het Gmail-adres vermeld op dit stuk nu in dit adres niet de minste link met (de naam van) het hotel kan worden bespeurd. Verder verklaarde verzoeker dat het hotel was gelegen in Sarai Shamali (administratief dossier, gehoorverslag CGVS 10 mei 2017, p.5), terwijl op het document wordt vermeld dat het is gelegen in "*Khair Khana, Part 1 Opp. Afsotar Tower, Kabul-Afghanistan*".

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan, in dit land minstens 46 dagen heeft verbleven en weigert duidelijkheid te bieden over zowel de werkelijke reden(en) voor zijn terugkeer als de plaats(en) waarop en de omstandigheden waarin hij aldaar heeft vertoefd. De Raad beschouwt dit als persoonlijk gedrag in de zin van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet dat erop wijst dat verzoeker in Afghanistan geen vervolging (meer) vreest.

Waar verzoeker, daarbij onder meer verwijzende naar algemene informatie, verweerder verwijt dat niet werd onderzocht of zijn vroegere vrees voor vervolging nog actueel is en laat uitschijnen dat zijn voormalige profiel zou volstaan om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming, dient mede gelet op het voorgaande aldus te worden vastgesteld dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de volgende motieven, opgenomen in de bestreden beslissing:

"Wat betreft uw problemen die nog steeds actueel zouden zijn (cgvs 10.05.2017, p.10), dient te worden opgemerkt dat uw beweerde vrees voor de Taliban u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk nu nog een vrees voor vervolging te koesteren. U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus op 22 juni 2012 immers terug naar uw land van herkomst, minstens van 5 oktober 2016 tot 21 november 2016. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Te meer daar u geen zicht biedt waar en onder welke omstandigheden u in Afghanistan heeft verbleven."

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Zij worden door de Raad overgenomen. Het loutere gegeven dat verzoeker jaren geleden en wanneer hij nog minderjarig was activiteiten heeft gevoerd voor de Afgaanse Rode Halve Maan en dat hij in 2012 als vluchteling werd erkend kan geenszins volstaan om te besluiten dat hij heden (nog) een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoekers latere persoonlijke gedrag wijst bovendien duidelijk op het tegendeel.

Dezelfde opmerking kan worden gemaakt ten aanzien van verzoekers in het verzoekschrift aangevoerde vrees dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd omwille van zijn verblijf in Europa en zijn verwesterde profiel. Ook deze vrees wordt duidelijk tegengesproken door verzoekers hoger aangehaalde, persoonlijke gedragingen. Eveneens wordt deze vrees ondermijnd doordat verzoeker hiervan eerder gedurende zijn procedure geen concrete melding maakte. Verder blijkt uit de informatie die verzoeker citeert niet dat het loutere gegeven dat hij enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om, in weerwil van zijn gedrag, alsnog te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat en toont niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden gepercipieerd en geviséerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan zal worden geviséerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Dat dit zo zou zijn, wordt voorts duidelijk tegengesproken door verzoekers vrijwillige terugkeer naar en zijn leugenachtige verklaringen over zijn verblijf en omstandigheden in Afghanistan.

De documenten die verzoeker benevens het voormelde document van het hotel in Kabul neerlegde, zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Inzake deze documenten, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande conclusie te wijzigen. Uw Belgische verblijfsdocument en uw Belgisch reisdocument bevestigen uw identiteit. Dit element wordt in deze beslissing niet ter discussie gesteld. Aangaande de documenten ter staving van de psychologische problemen van uw broer in Afghanistan en zijn behandeling in Pakistan en Afghanistan dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de medische situatie van uw broer aan de basis van uw terugkeer naar Afghanistan lag. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013 en COI Focus “Pakistan - Corruptie en documentenfraude” van 5 augustus 2016) blijkt dat zowel in Afghanistan als Pakistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Wat betreft het document opgemaakt in België betreffende uw medische problemen, u zou lijden aan jeuk aan uw been, dient te worden vastgesteld dat uit dit document blijkt dat er een medicamenteuze behandeling werd opgestart in België. Uit dit document blijkt nergens dat u omwille van de vermelde problemen of de daaraan verbonden behandeling diende terug te keren naar Afghanistan of bomwille ervan enig risico op vervolging of ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de van de subsidiaire bescherming zou lopen.”

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker verder niet volstaan met een verwijzing naar de toestand in Afghanistan en Gosh Ghombad om in zijn hoofdte een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Dat verzoeker vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan en weigert een duidelijk zicht te bieden op zowel de werkelijke reden(en) voor zijn terugkeer als de plaatsen waarop en de omstandigheden waarin hij in Afghanistan verbleef, maakt gedrag uit dat voor het bestaan van zulk risico een ernstige tegenindicatie vormt. In deze dient te worden opgemerkt dat, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet kan volstaan doch dat verzoeker enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker maakt omwille van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de redenen voor zijn terugkeer en van de plaats(en) en omstandigheden waarin hij aldaar zou hebben vertoefd zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Hoe dan ook, wordt inzake de situatie in verzoekers land en regio van herkomst in de bestreden beslissing en op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere

appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Vooreerst kan worden opgemerkt dat het dorp waarvan hij initieel afkomstig is, Gosh Ghombad, blijkens de kaart in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier weldegelijk en duidelijk valt onder het grootstedelijk gebied Jalalabad. Verder dient, te meer nu uit de voormelde kaart blijkt dat de stad Behsud in het district Behsud eveneens duidelijk binnen het grootstedelijk gebied Jalalabad gelegen is, te worden vastgesteld dat verzoeker noch zijn beweringen omtrent zijn administratie en burgerlijke stand, noch zijn beweringen omtrent de ligging van het districtshuis van Behsud staat of onderbouwt. Aldus wordt in de bestreden beslissing weldegelijk terecht de veiligheidssituatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad beoordeeld.

Voorts doet de door verzoeker neergelegde informatie omtrent de veiligheidssituatie in dit gebied geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing gedane analyse van deze situatie. Integendeel ligt de door verzoeker aangehaalde en aangevoerde informatie met de voormelde landeninformatie volledig in lijn en kan hieruit, hoewel de opstandelingen erin slagen om aldaar sporadische aanvallen uit te voeren, hoegenaamd niet worden afgeleid dat de situatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop verwerende partij zich voor deze motivering steunde wordt verder bevestigd in de door haar bij aanvullende nota van 30 juli 2018 aangebrachte COI Focus Afghanistan – veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO, *COI Report Afghanistan Security Situation – update* mei 2018.

Eveneens blijkt uit het geheel van de hieromtrent in het onderhavige dossier opgenomen informatie, zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en zoals aangereikt door verzoeker, dat Jalalabad door verzoeker, zeker bij daglicht, op een relatief veilige wijze kan worden bereikt via de hoofdweg tussen Kabul en Jalalabad.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing terecht besloten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en dient deze intrekking te worden bevestigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT